

FENYVESI FÉLIX LAJOS

Vásárhelyi képírók

*Éjfél-fekete vásznakon megvadult kezek:
Tornyai Juss-án egymást tépik az emberek.*

*Ott az őszi fáklyás erdő, levél se mer esni,
magányos Endre Béla az arany csöndet festi.*

*Tán a csupa-láng nyári Nap hullt ide le,
recseg és döng Kohán bivalyos szekere.*

*Az éjszaka tört szárnya alatt bedőlt tanyák
hallgatják Kajári kavargó varjú-hadát,*

*ó, mennyi kín, bűn, iszonyú megaláztatás,
ifjú holtakért körmünk a Don havába ás.*

*„Földünket elveszik, együtt pusztulunk vele” –
így töpreng Szalay parasztember-istene,*

*s a karácsonykor-született sírását hallani,
melengetik Németh József subás pásztorai.*

*Fejér Csaba képein veszendő limlomok:
kopott székek, kanalak, szálkás asztalok.*

*Csikós András a városszélén jár a csöndben,
megvillan az idő derengő víztükörben.*

*Ahol a puszta hó- és jégvilága van,
Fodor Jóska csengős lovas-szánja suhan,*

*honfoglalók lova-patája zúg a szélben,
Sonkoly Tiborral régvolt ezer évet nézem.*

*Zayzon Ági szép pasztelle ragyog hibátlan,
fia s lánya kimondhatatlan-tisztaságban.*

*Erdős Péter ágatlan, holt faóriása,
mint pogány istenség a folyót vigyázza.*

*Fényes ártéri-lombos mártélyi parton,
szemüveges ősz hajú festő barangol...*

*És jön az ifjú képíró mester: Zoltai,
reményünket, jövődönket tán ő mondja ki;*

*a világot és e veszendő hazát, tudom,
óvja és őrzi a megtartó irgalom,*

*száz és száz esztendő pereg, szép emberszavak,
ragyog az anyamosolyú októberi Nap.*

Vak hordár

Fejér Csaba festménye előtt,
a halála utáni Őszi Tárlaton

*Ott várt mindig a téren a vak hordár
egy kopott padon, mellette bajban is
hű társa, a gumikerekű kocsi a hosszú
hámmal, abba fogta be magát,
ha szekrényt, ágyat, nehéz mosógépet
cipelt át a délelőtti városon – – –
Látom, ahogy karját fogva vezetik
az útkereszteződésnél, hallom félénk
szavát: „VIGYÁZZ!” – s zihálva fut tovább.
Eltűnt hány ember és halálos-szépen
ellobbant mennyi virág körötte,
de ő él mégis, itt a képen –*

*A festő megszenvedett
látomásában.
Az ikon-barna és
szürke színek
szelíd fájdalmában,
szeme örök
éjjel-idejében –
Isten-után-
kiáltó szegény.*

NÁVAY SÁNDOR: EGYKERÉKEN